

שתי או ערב לכל צרכן, [ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי מכלים הנצרכים להם]. וביחיד או שנים, לא הותר להם אלא היקף בית סאתים ולא יותר.

ב. דעת רבנן קמאי:

במדבר: נותנין בין לשיירא ובין ליחיד להקיף כל צרכן [ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי].

ובישוב: ליחיד נותנין בית סאתים [ריטב"א. וראה הגהות הב"ח על הרי"ף אות א']. ולשיירא כל צרכן [ריטב"א. וראה היטב לשון רש"י בד"ה איכא בינייהו].

ג. דעת רבי יוסי ברבי יהודה:

לשיירה נותנין בית סאתים לכל אחד, וליחיד או שנים אין נותנין אלא בית סאתים אחד.

ד. דעת רבנן בתראי:

בין לשיירה ובין ליחיד בין בישוב ובין במדבר, נותנין להם כל צרכן, ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי.

מתניתין:

ארבעה דברים פטרו במחנה, את היוצאים למלחמה, ואפילו למלחמת הרשות. לפי שהם מתעסקין בכיבוש הארצות [פירוש המשניות לרמב"ם].

א. **מביאין עצים** לצרכם **מכל מקום,** ואין חוששין לגזל.

ב. **ופטורין מרחיצת** [מנטילת] **ידיים** לפני

שנינו במשנה: כל מחיצה שאינה של שתי ושל ערב אינה מחיצה, דברי רבי יוסי ברבי יהודה. **וחכמים אומרים** דיו **באחד משני דברים.**

ותמהינן: חכמים — **היינו תנא קמא**!?

כלומר: מה בין רבנן קמאי, דאמרי: לא דברו בשיירא אלא בהווה, ואף ביחיד שרי במחיצת שתי או ערב. לרבנן בתראי, דאמרי נמי דסגי באחד משניהם!?

ומשנינן: **איכא בינייהו יחיד בישוב,** אי מהני ליה מחיצה של שתי או ערב בלבד, לכל צרכו!

לרבנן קמאי, לא מהני, דקאמרי: לא דיברו בשיירה אלא בהווה שדרכה לילך במדבר. ולכן אף יחיד לא הותר להקיף כל צרכו אלא במדבר דומיא דשיירה, אבל בישוב שיכול לעשות מחיצה הוגנת, לא הותר ליחיד מחיצת שתי או ערב בלבד, אלא עד בית סאתים [ריטב"א].

אבל לרבנן בתראי, מהני מחיצת שתי או ערב לכל צרכו של היחיד אף בישוב. שהרי דברי רבנן בתראי על דברי רבי יוסי ברבי יהודה הם. והוא אמר: מחיצה שאינה של שתי וערב אינה מחיצה בין בישוב ובין במדבר. ועלה קאמרי רבנן בתראי, דדי באחד משני דברים, בין לשיירה בין ליחיד, בין בישוב ובין במדבר.

והעולה מן הסוגיא בכיבור ארבע השיטות שבמשנה:

א. דעת רבי יהודה:

לשלשה אנשים שהם שיירה, הותר מחיצת